

מידענית 41

המידענית הפעם מוקדשת לחברינו היקר - רונן טייף ז"ל.

12.2023 – 6.1961 רונן טייף

מאז שהמחלה והכאבים גברו עליו, רונן הסתגר בביתו ומיעט לפגוש אנשים. אולי לא רצה שיראו אותו בסבלו. אולי רצה להישאר בזיכרוננו כאיש אופטימי, חולם ופעיל. איש של עשייה ולא של מחלה. הנה המילים האחרונות שלו לקהילת מענית, אותן כתב רק לפני מספר חודשים – **"לפעמים חלומות מתגשמים!!"** בהקשר לפארק הפילבוקס שהתמלא בחיות. כמו שרונן חלם ורצה. איזה יופי של מורשת, לנו שממשיכים לחיות כאן - **לפעמים חלומות מתגשמים.**

עוד מילים אחרונות שלו, היו – "בוקר נפלא מענית. הנה נתוני הגשמים." רונן היה ממודדי הגשם במענית. ונפלא כאן הקשר בין **גשם** לחלומות **שמתגשמים**. נחזור עוד למילים של רונן, אבל קודם קצת קורות חיים.

רונן נולד במענית, 28.6.1961, בנם הצעיר של לאה וצבי טייף, אח צעיר לאלי ומירה. גדל בקבוצת סנונית ובחברת הילדים עבר לקבוצת רקפת.

עלה למוסד החינוכי ולמד במרכז הטכנולוגי מנשה. בתקופת המוסד עבד בבנות. הנה מה שכתב לספר ה 80 של מענית, על שנות ילדותו –

"כילד, בכל מקום בו הלכתי, הייתה תחושה של כיפת צל מעלי. חורשות נרחבות. אזור בתי הילדים היה מוקף באורנים, ברושים ומדשאות. ליד חדר האוכל היו חורשות ודשא גדול. בשכונת החורש היה יער קטן, עם מגוון עצים מיוחד. זה בעצם היה כר המשחקים שלנו. בשכונת הבנים היו אקליפטוסים ענקיים. חלקם עדיין שם. וחורשה עבותה. מגוון חיות הבר היה גדול. ממש למול עינינו הסתובבו שועלים, ארנבות בר, גיריות, תנים, סופיות, ינשוף עצים, תנשמות. בלילות הייתה הרגשה מסתורית וקולות יער ברקע. תמיד תהיתי איך מייסדי הקיבוץ הספיקו לעשות את הפלא הזה שהכול ירוק ומוצל תוך פחות מ 20 שנים."

בשנת 1979, התגייס רונן לצבא והיה מדריך בביה"ס למכ"ם. שנה אחרי שהשתחרר מהצבא עזב את הקיבוץ. בהמשך נישא לשושי ונולדו להם 3 ילדים – ענבר, עמית ונבו. המשפחה גרה בצפון ורונן עבד כמנהל ייצור בתעשייה, בקיבוצים יפתח, נאות מרדכי ושניר. אחרי לא מעט שנים, בעקבות גירושיו מאשתו, בשנת 2012, חזר למענית. לבית שלו. הנה מה שכתב על מענית –

"כאשר אני נכנס בשערי הקיבוץ, אני מרגיש חמימות ואנרגיה חיובית של בית. חשוב לי שהקיבוץ יצליח כלכלית ויהיה חזק חברתית, כי זו התמצית של בית טוב ואוהב. בימים קשים הוא תומך, בימי רווחה הוא נותן. הוא לעולם לא ירמה אותך או יתעמר בך. מענית סוגרת 80 שנות חיים. בחלקם הייתי נוכח ובחלקם לא, אבל תמיד הייתה לי לבית."

רונן חזר למענית ולאט לאט החל לצמוח ולפרוח. מן פריחה מאוחרת. קודם פריחה לה הזוגיות עם דנה, שהשתלבה גם היא במענית. ואז עוד משהו פרח עם רונן – הנוי במענית. הוא קיבל על עצמו את ניהול הענף זה הפך למרכז חיינו. ואיתו הפך הנוי למרכז חיינו. וכך כתב רונן –

"ארבע שנים אני מרכז את הנוי במענית. בטיוליי בשבילים ראיתי את השינוי הגדול שמענית עברה. הפינות בהן עברו ילדותי ונערותי נשארו, אבל השבילים בחלקם היו מאוד חדשים לי. רציתי לרכז את הנוי כי ראיתי פה דלת כניסה לקהילה והזדמנות להחזיר למענית את חווית הילדות שלי. חשבתי, איך אני מחזיר ומשמר את חוויית

דף מידע מספר 41 21/12/2023

הילדות שלי למען הכלל. לתפיסתי, בלי חופה מעל הראש ובלי ירוק מתחת לרגליים וצבע באמצע, אנחנו נהיה מדבר אורבני. זה מה שאני עושה בנוי במענית ובפארק הפילבוקס. משחזר את חוויות הילדות שלנו."

רונן היה מאד פעיל בשימור ההיסטוריה של מענית ונכסי המורשת המקומיים, בעל מודעות עמוקה לאיכות הסביבה (יזם את הכנסת עדר הכבשים להדברה טבעית בפארק הפילבוקס), וניהל את הנוי במענית ללא ריסוסים. בנוסף הוסמך כלוכד נחשים ואף החזיק לא אחת ללכידת נחש בתחומי מענית.

היה איש עבודה בעל המון ידע במגוון רחב של תחומים. היה מחובר בנפש למקום. רק המחלה קטעה את הקשר המיוחד הזה, בין רונו, לבין העצים, השיחים, האדמה, האנשים והאבנים שכאן. בית במובן הכי עמוק ורחב.

דנה עם ילדיו התמסרו לו וטיפלו בו עם החמרת מחלתו. בנותיו גרו לידו במענית עד יומו האחרון. (הבן בשירות סדיר בצבא). קבלו את תנחומינו.

ולך רונו, תודה על כל מה שנתת לנו. מבטיחים להמשיך לחלום ולזכור – שלפעמים חלומות מתגשמים.

הספד קיבוצי. כתבה **נילי שדמי**

רונני שלי

את הדף הכאב והזעזוע שאחז בך, כשקיבלת את הבשורה המרה, הרגשתי בגופך. אין מילים לדבר הזה. בחודשים החולפים ראיתי עוד חתיכה ועוד חתיכה ממך שהולכת לי לאיבוד.

עם כל הכאב והעצב שבלאבד אותך, אני בוחרת להיאחז ברגעי החסד הרבים שהיו ושחלפו. כמו החיוך המאיר שלך, הצחוקים וההומור, עולמך הפנימי העשיר שהגה רעיונות שאת חלקם גם מימשת. המוסיקה שאהבת, המילים שנאמרו והאהבה שהייתה בליבך.

לאורך כל התקופה המטלטלת הזו, במרפסת הקטנה שלך, ילדיך המדהימים עטפו אותך בכל כך הרבה אהבה, טיפול ודאגה. הקירבה הזו מילאה את ליבך בחום וגאווה.

אי אפשר שלא להזכיר את הקשר העמוק שלך למענית. המקום בו גדלת ושהיה חלק מזהותך ומהווייתך וממי שאתה. אפילו כשהיית בדמדומך ולא נותרה עוד תקווה, עדין היית מסוגל, ולו לרגעים בהירים, לתת לי הוראות לברר מה עלה בגורל ההשקיה, לדאוג לכבשים. ביקשת שאזכיר לאבי כרמלי ולגיא, כדי "שלא יעשו שטויות". כך אמרת לי.

אני יודעת שהרגשת טוב עם מה שיצרת פה, וכך לענבר, עמית ונבו, ילדיך, ולילדי – רובי אביעד ועילי.

הלכת לנו לעולמך, גאה, מפויס, שלם ואהוב. מה שיותר אצל כל אחד מאיתנו אוסף זכרונות יקרים מפז, שיהיו זכורים בכמיהה וגעגוע.

נוח על משכבך בשלווה איש אהוב ויקר שלי.

דנה מילנר

לרונן היקר

את רונן הכרתי בוועדת איכות הסביבה. אדם פרטי אבל גם ידידותי. חכם וסקרן. והרבה הומור. איכות הסביבה זה המקום שבו אנחנו מרשים לעצמנו לחלום ולתכנן קדימה, איך אנחנו רוצים לראות את הקיבוץ בעתיד. כל אחד מביא רעיונות ויחד לומדים ומתפתחים. ומגשימים. עוד בתחילת הדרך אמר לי, שאנשי הקיבוץ לא ממש מבינים מה אנחנו עושים פה ועל מה אנחנו מדברים. שקיימות זו תפיסת עולם רחבה, שהדברים מתחברים וצריך לתת זמן.

היה לו ברק בעיניים כשדיבר על הטבע המשתקם לצד חיי הקהילה המשגשגים. שרקקים שתיעד חוזרים, הדבורים, פרחי הבר, עדר הכבשים. והקהילה נהנית משפע פרי בעצים.

עם המקצועיות הלא מתפשרת, שימת לב לפרטים. עבודה מהלב. הסבלנות והאמונה שבתהליך הכל אפשרי.

חברי הקהילה הבינו.

לא פעם נזף בנו על חוסר תשומת לב לפרטים, או על התקדמות מהירה מהקצב הטבעי של אנשים.

הוא היה ביקורתי אבל ככה למדנו.

הוא אימץ אותי כשלקחתי את ההובלה, הלך איתי צעד צעד בסבלנות ופינה מכשולים.

הוא הסתפק ברמזים ומעט מאוד מילים בשביל להגיד הרבה.

מדי פעם הדליף שביב מידע קטן על החיים שלו והסתפק בזה. חבל, תמיד הרגשתי שיהיה עוד זמן לשאול.

תודה על הזכות ללמוד ממך. לקבל מהשקפתך. הלוואי שהיה עוד זמן. קשה להפנים שאנחנו ממשיכים בלעדיך.

שירה זכות.

אח גדול

טייף, כמו שהייתי קורא לך. תמיד היית בתוך נוף ילדותי. גדלנו כשכנים, היית גדול ממני במספר שנים וראיתי בך אח גדול שיודע הכל ומבין בהכל. שיחקנו כדורגל על הדשא הגדול, טיילנו בשבתות בבוקר ביער מענית, בניסיון למצוא איזה עקרב או נחש. קינאתי בך בידע שלך במוסיקה, בלהקות, בזמרים. מי מנגן בכל כלי.

עברנו יחד סיפור חיים.

חזרנו הביתה למענית לפני כעשר שנים. נפגשנו הרבה על כוס בירה ודיברנו על ימים עברו ובעיקר על ימים שיבואו. סיפרת לי על התוכניות שלך לתת למענית מראה יפה, ירוק. להרים את הנוי. ובאמת הצלחת בגדול. דמותך נשקפת מכל פינה, עץ ושיח בנוף שך מענית.

היית הראשון שסיפרתי לך, על החלטתנו, שלי ושל בריגיטה, לעזוב את מענית ולעבור לחריש. זה היה בשעת בוקר מוקדמת ואמרת לי שאלו חדשות עצובות בשבילך.

המשכנו להיפגש גם אחרי שעזבתי, באירועים שונים בקיבוץ וסתם בשבתות כשהייתי מגיע למענית לבקר את ההורים בבית הקברות. גם שם נפגשנו ואמרת שגם פה צריך לתת מחשבה ולרענן את הנוי במקום.

אז עכשיו אתה פה ויש לך את כל הזמן להנות מכל היופי שעשית בנוי במענית. נוח על משכבך בשלום, אח יקר.

זיו יצחקי

קבוצת רקפת

אנחנו, קבוצת רקפת, היינו קבוצה קטנה מאד במענית, ולקבוצה הקטנה הזאת זה כבר קבר שלישי שלנו פה: לפני 29 שנה איבדנו את חגית, לפני שנה ליווינו את גיל לדרכו, והיום אנחנו נפרדים מרונן.

רונן הצטרף אלינו בתחילת חברת הילדים, מקבוצת "סנונית" הגדולה מאיתנו. היינו מעט ילדים ועוד פחות מזה בנים. כשרונן הצטרף הבנים היו רק יגאל ואני, אז שמחנו מאד לחיזוק. רונן היה מאד פיזי, אתלטי. היה ילד לא קטן והוא גדל להיות נער מגודל ואיש בעל נוכחות מאד פיזית, חזקה. אי אפשר היה לפספס את הכניסה שלו לשום חדר.

הוא לא היה ילד של כיתה ולא נער של כיתה. הוא סבל בלימודים. תמיד רצה להיות בחוץ, בטבע, בעבודה. כשאנחנו עלינו למוסד רונן

למד במרכז הטכנולוגי וכך גם התרחקנו חברתית. הוא היה אינדיבידואליסט מאד ואנחנו היינו קבוצתיים מאד, ורונן לא מצא את עצמו במעגלים החברתיים של הקבוצה והמוסד. הוא התגייס לצבא מוקדם, עוד לפני שסיימנו את המוסד, וכשהשתחרר אנחנו עוד היינו בצבא. רונן עזב את הקיבוץ ודרכינו נפרדו.

כמעט לא שמרנו על קשר עד שהוא חזר למענית. החזרה למענית הייתה מעין תנועה הפוכה לתנועת ההתרחקות וההתבדלות של נעוריו - תנועה של חיבור והתקבלות, עם הרבה נוכחות. כשרונן יכול היה להביא גם את הנוכחות הפיזית שלו כאיש עבודה, כאיש של טבע, וגם את האהבה הרבה שלו למקום, למענית.

להגיד שהיה "איש הנוי" של מענית, זו הקטנה של מה שהוא היה. רונן פשוט חווה את כל הסביבה הפיזית של מענית, העריך וכיבד מאד את הטבע. היה לו חשוב מאד לשמור על מה שיש. הוא אהב במיוחד לגלות פינות מחנחות, לחשוף אותן ולהפוך אותן לפינות חמד חדשות.

הייתה לו חמלה עצומה לחיות, מכל סוג, מכל גודל, לא משנה איזו הגדרה יש להן - מזיקות או ידידותיות. גם אם הוא תפס צפע באורך מטר וחצי ובעובי של היד שלו - הוא היה הולך רחוק ומשחרר אותו.

מענית החזירה לו הרבה הערכה, אהבה והכרה והוא ידע שהוא אהוב ומוערך. היה מאד משמח לפגוש אותו בשנים האלה ולהרגיש את המקום שלו ולראות שהוא עשה את הדבר הנכון.

לבחור ללכת ביום בהיר כזה של תחילת החורף, שכל הירוק מסביב יוצא ומענית זורחת ביופייה - זו ממש אמירה שמתאימה לרונן.

אדמת מענית, שכל כך אהבת וטיפחת, מחזירה לך אהבה ומקבלת אותך אליה היום.

שרון ברקת

נוח בה בשלום.

אלוף

ככה אני זוכר את רונן. אלוף. תלמיד כיתה ו'. אליפות בתי הספר היסודיים באתלטיקה קלה, בחקלאי פרדס חנה. התחרות האישית בקפיצה לגובה. השיא האישי של רונן לפני התחרות - 105 ס"מ. השיא נשבר כאן בקלות. רונן נשאר מתחרה יחיד לאחר שכל שאר המתחרים נשרו. כל משתתפי התחרות, תלמידים וספורטאים וקהל - מעודדים. מורים, מנהלים ושופטים צופים ברונן טיף. הוא קופץ ועובר 110 ס"מ. 115. 120. 125. תמיד כבר בקפיצה הראשונה. איזה לחץ. חיבוק ועידוד. אני מלא גאווה. רונן לא מוותר ומנסה 130. לא עובר. ואז מופיעות הדמעות. אלוף!!! כך אזכור אותך רונן.

ערן תומר.

העצים שהובאו לפארק ליד גבעת חביבה מוציאים עלים ירוקים. לזכרו של רונן.

מורשת
מרכז ביולוגי מורשת, לחקר
המורשת השואה על מרכז אוילבץ

המחנה הלאומי לזכרון
השואה
מ"ש חביבה ריק

"אני חיה כעת רק במחשבה אחת - להציל כל כמה שאפשר"

המכינה הקדם צבאית ע"ש חביבה ריק ומכון "מורשת" מתכבדים להזמין אתכם

לטקס השנתי לזכרה של חביבה ריק ז"ל

יום ד' 27.12.2023
ט"ו בטבת תשפ"ד
בשעה 11:00
אודיטוריום מורשת,
גבעת חביבה

הציבור הרחב מהמון

בשבוע הבא תוקדש המידענית לחברתנו היקרה רחל פיין ז"ל

שישבו החטופים והחטופות במהירה הביתה. שבת שלום

נילי

